

Qui?

Aquell rostre era aparentment normal: tot hi encaixava. Les celles adoptaven una forma d'arc que estava en perfecta harmonia amb el nas, esmolat i punxegut. Els llavis es desdibuixaven sota el nas amb un traç gairebé imperceptible si no fos pel seu color rosat. Semblaven un pedaç de cotó fluix. El to pà·lid de la boca feia contrast amb la blavissa immensa, com d'oceà, dels seus ulls. Les orelles eren invisibles: s'amagaven rere uns cabells castanys, recaragolats i perfectament endreçats. Com en la millor peça musical, tots els elements es complementaven. De tota manera, va pensar, alguna cosa grinyolava. Una boira ennuvolava el retrat. Si s'hi fixava bé, aquells ulls el feien sentir buit i aliè de tot. Qui dimonis era aquell home? Es va acostar més al retrat i va descobrir unes ulleres de color morat intens que demanaven hores de son. Es va preguntar què amagaven aquells ulls enigmàtics: pors, inseguretats, dubtes? Eren indesxifrables. I els llavis? Tenia la sensació que reprimien l'instint primitiu de dir què pensaven. Per no parlar de les orelles: per com d'amagades estaven devien enyorar sentir bones notícies. Quantes preguntes sense resposta, es va dir, i va sentir una barreja estranya de compassió i pena per aquell individu. Va mirar el rellotge: s'havia fet tard amb tanta cavil·lació que no portava enlloc. Al cap i a la fi, el temps mai s'atura, oi? Va desar el mirall al calaix, va tancar la porta i va marxar.

Pseudònim: Quòniam

Categoria Juvenil (13-17 anys)